

Het Boek Daniël - Nummer Honderdachtentachtig

Van Raphia tot Panium: het onthullen van de profetische betekenis van oude veldslagen

Jeff Pippenger
2024-04-18

De Slag bij Raphia en de Slag bij Panium zijn twee onderscheiden historische gebeurtenissen die zich in verschillende perioden en contexten hebben voorgedaan, maar zij hebben beide betekenis in de geschiedenis van het oude Judea en de omliggende gebieden. De Slag bij Raphia vond plaats in 217 v.Chr. De Slag bij Panium vond plaats in 200 v.Chr. tussen het Seleucidische koninkrijk (koning van het noorden) en het Ptolemeïsche koninkrijk (koning van het zuiden). Deze twee veldslagen worden aangeduid in de verzen elf tot en met vijftien van Daniël, hoofdstuk elf. Deze twee veldslagen gingen vooraf aan de Makkabese Opstand in 167 v.Chr.

De Slag bij Panium ontleende haar naam aan het nabijgelegen geografische kenmerk, de berg Panium, waar het conflict plaatsvond. De naam Panium is afgeleid van de Griekse god Pan, aan wie daar een tempel was gewijd. De plaats stond bekend als Panium vanwege haar verbondenheid met de verering van Pan. Het tempelcomplex werd vaak aangeduid als het Heiligdom van Pan, waarmee de functie ervan als plaats van godsdienstige toewijding en eredienst, gewijd aan de god Pan, werd benadrukt. De term „Nymphaeum” verwijst naar een monument of heiligdom dat in de godsdienst van het oude Griekenland en Rome was gewijd aan waternimfen. Het tempelcomplex te Panium omvatte een grot en een natuurlijke bron, waarvan werd geloofd dat deze door nimfen werden bewoond, en daarom werd het soms aangeduid als het Nymphaeum van Panium.

Nadat de stad door Herodes Filippus, de zoon van Herodes de Grote, was herbouwd en uitgebreid, stond zij bekend als Caesarea Filippi ter ere van de Romeinse keizer Caesar Augustus en van Herodes Filippus zelf. Het tempelcomplex was een belangrijk religieus centrum binnen deze stad.

Tijdens de regering van keizer Augustus werd de tempel opnieuw ingewijd of hernoemd ter ere van Augustus, als weerspiegeling van de keizercultus en van de integratie van Romeinse religieuze praktijken in het plaatselijke religieuze landschap. Het gebied nabij de oude stad Caesarea Filippi, waar de tempel van Pan zich bevond, werd soms aangeduid als de „poorten van de hel” of de „poorten van Hades.”

In de verzen zestien tot en met negentien van Daniël hoofdstuk elf worden de drie geografische gebieden van verovering weergegeven die het heidense Rome moest overwinnen om gevestigd te worden als het vierde koninkrijk van de Bijbelprofetie en als de koning van het noorden in het hoofdstuk. In vers zestien wordt de Romeinse generaal Pompejus aangeduid als degene die Syrië in 65 v.Chr. veroverde, en vervolgens Jeruzalem in 63 v.Chr. De verzen zeventien tot en met negentien duiden op de verovering van Egypte door Julius Caesar, het derde van de drie obstakels. De Slag bij Actium in 31 v.Chr. markeert het begin van de driehonderdzesentwintig jaren waarin het

heidense Rome oppermachtig zou heersen, ter vervulling van vers vierentwintig van Daniël hoofdstuk elf.

In vers twintig wordt de regering van Augustus Caesar aangeduid, en in die geschiedenis werd Jezus geboren. Vervolgens wordt in de verzen eenentwintig en tweeëntwintig de regering van de goddeloze Tiberius Caesar aangeduid, en daarmee wordt de kruisiging van Christus gemarkeerd. In vers drieëntwintig wordt het verbond aangeduid dat de Makkabese Joden met het heidense Rome aangingen, en aldus wordt de loop van de geschiedenis die in vers elf begon onderbroken, en valt het historische relaas terug naar de periode van 161 v.Chr. tot 158 v.Chr.

Vers drieëntwintig vertegenwoordigt de lijn van de Makkabeeën, en hoewel hij niet alle bijzonderheden van hun profetische lijn verschaft, doet het geschiedkundige verslag dat wel. In 217 v.Chr. vond de Slag bij Raphia plaats, en in de nasleep daarvan maakte een kindkoning Egypte kwetsbaar. Terwijl de Seleucidische en Griekse koningen in het jaar 200 v.Chr. plannen maakten om met de kindkoning af te rekenen, mengde Rome zich in de geschiedenis en werd het de verdediger van de Egyptische kindkoning. In datzelfde jaar vond de Slag bij Panium plaats. Vervolgens begon in 167 v.Chr. de guerrillaoorlog van de Makkabeeën.

De Makkabese opstand begon in Modeïn in 167 v.Chr., en zij bestond daarin dat de Makkabeeën niet alleen de strijd aangingen met het Seleucidische Rijk, maar ook met de Joden van wie zij hadden vastgesteld dat zij een bondgenootschap met de Seleuciden hadden gesloten. De opstand was religieus gemotiveerd en werd gevoerd tegen een interne en een externe vijand. In 164 v.Chr. wijdden de Makkabeeën de tempel opnieuw in, en deze gebeurtenis wordt herdacht in het Joodse feest van Chanoeka. In dat jaar stierf de beruchte Antiochus Epiphanes. Vervolgens werd van 161 v.Chr. tot 158 v.Chr. de „verbintenis” van vers drieëntwintig met Rome aangegaan.

De enige directe verwijzing naar de Makkabeeën, hun opstand en hun verbond met Rome, wordt gevonden in vers drieëntwintig, maar de geschiedenis van de dynastie, genaamd de Hasmonese dynastie, begon in Modeïn in 167 v.Chr. en duurde voort tot de tijd van het kruis. De laatste vertegenwoordigers van de Hasmonese dynastie waren de Farizeeën uit de tijd van Christus. Daarom is er een profetische lijn in de geschiedenis van het afvallige jodendom, zoals vertegenwoordigd door de Makkabeeën, die begon in 167 v.Chr. bij de opstand van Modeïn en eindigt in verzen eenentwintig en tweeëntwintig, toen Jezus werd gekruisigd.

Hun geschiedenis bereikte een keerpunt in vers zestien, toen Rome, voor de eerste maal, door toedoen van Pompejus, Jeruzalem veroverde. Zijn voornaamste beweegreden om destijds het verderf over Jeruzalem te brengen, was een twist tussen twee facties van de Hasmonese dynastie. Vanaf dat tijdstip (63 v.Chr.) stond Juda onder Romeins gezag. De Hasmonese dynastie van de Makkabeeën begint profetisch bij de slag van Modiin in 167 v.Chr., en wordt vervolgens in 63 v.Chr. aan Rome onderworpen. Kort na het begin van die geschiedenis namen de Makkabeeën het initiatief tot en traden zij toe tot een verbond met Rome van 161 v.Chr. tot 158 v.Chr. Zij stonden onderworpen aan Rome vanaf 63 v.Chr. tot aan het kruis en de uiteindelijke verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70.

De profetische lijn van de Makkabeeën is de lijn van het afvallige Jodendom, en zij is daarom een voorafbeelding van de lijn van het afvallige protestantisme. Vanaf de Slag bij Panium tot aan de zondagwet van vers zestien zullen de profetische gebeurtenissen van 200 v.Chr., 167 v.Chr., 164 v.Chr. en het verbond van 161 v.Chr. tot 158 v.Chr. in de geschiedenis van het afvallige protestantisme worden herhaald. Deze wegmarkeringen zullen voorkomen in de geschiedenis van de achtste president, die uit de zeven is, voorafgaand aan de zondagwet. 200 v.Chr. vertegenwoordigt de uiterlijke lijn van de Republikeinse hoorn in verhouding tot 167 v.Chr., dat de innerlijke lijn van de afvallig-protestantse hoorn vertegenwoordigt.

Deze wegmarkeringen liggen in wezen verborgen binnen de historische lijn van de Hasmonese dynastie, maar vormen niettemin een deel van de verborgen geschiedenis van vers veertig van Daniël elf. Het is een lijn die deel uitmaakt van „dat gedeelte van de profetie van Daniël dat betrekking heeft op de laatste dagen.”

Het feit dat het jodendom Chanoeka viert ter gedachtenis aan de opstand van de Makkabeeën, bestempelt de Makkabeeën niet als rechtvaardig. Wegens opstandigheid keerde de shekinah nooit terug naar de tempel die na de zeventigjarige gevangenschap werd herbouwd. De laatste profetische boodschap kwam door Maleachi, ongeveer twee eeuwen vóór de Makkabeeën. De geschiedenis van de Makkabeeën laat zien dat zij toelieten dat hun politieke leiders tevens als hogepriester fungeerden, juist die zonde waaraan de Egyptische Ptolemaeus zich trachtte te bezondigen en die ook koning Uzzia trachtte te begaan. De overlevering stelt dat God ingreep om Ptolemaeus van die heiligschennende daad te weerhouden, en Gods Woord vermeldt uitdrukkelijk dat God inderdaad ingreep toen koning Uzzia trachtte het ambt van priester en koning te vervullen. De uiteindelijke vrucht van hun dynastie waren de Farizeeën. Er is geen reden om te concluderen dat de Makkabeeën een symbool van rechtvaardigheid waren, ondanks de historische eerbied die de joden van het moderne jodendom hun mogelijk toedragen.

De protestantse Reformatie begon in de tijd van Luther en was een voortschrijdende ontwikkeling. Zij was geen nieuwe traditie, want Jezus en Zijn discipelen waren protestanten. Zij was een ontwaken uit de duisternis van de geschiedenis, waarin Luther en andere hervormers werden gewekt. Het hoogtepunt van die voortschrijdende reformatie was de Millerietenbeweging. God hoefde niet alleen de vroege hervormers te wekken tot het besef van de zonden van Babylon, maar Hij was voornemens hen te brengen tot het volle begrip van Zijn wet en van Zijn werk in het hemelse heiligdom. Op 19 april 1844 verwierpen de protestanten het toenemende licht van de Reformatie en werden zij afvallig protestantisme.

De trouwe Millerieten werd toen „de mantel” gegeven en zij werden naar het Allerheiligste geleid om het werk te voltooien en tot rijpe protestantse christenen te worden. In 1863 legden degenen aan wie de mantel was gegeven, door ongehoorzaamheid, de mantel van het protestantisme af en namen de mantel van Laodicea aan. In de laatste periode van de verzegeling van de honderd vierenveertig duizend, die tweeëntwintig jaar na 11 september 2001, in 2023, begon, ontsluit de Leeuw uit de stam van Juda de waarheden die de verborgen geschiedenis van vers veertig van Daniël hoofdstuk elf aanvullen, welke de geschiedenis is vanaf de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989 tot aan de spoedig komende zondagswet. Door dit te doen, heeft Hij de

geschiedenis van het afvallige jodendom ontsloten als een symbool van het afvallige protestantisme.

Beide lijnen van Gods afvallige volk, hetzij die van het letterlijke Juda of van het geestelijke Juda (beide heerlijke landen), eindigen bij de verovering van Jeruzalem, de eerste in 63 v.Chr. en de laatste bij de spoedig komende zondagswet. Beide lijnen vertegenwoordigen oorlogvoering die wordt gedreven door misleide religieuze overtuigingen. Beide lijnen vertegenwoordigen een oorlog tegen de religieuze filosofieën van Griekenland, en beide eindigen ermee dat de afvalligen aan Rome onderworpen zijn. Ik identificeer de drie veldslagen van vers veertig als een voorstelling van de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989, de oorlog in Oekraïne en Panium ten tijde van de zondagswet, met het doel een onderscheid aan te geven tussen die drie veldslagen en de drie wereldoorlogen.

„Gods woord heeft gewaarschuwd voor het naderende gevaar; indien daaraan geen gehoor wordt gegeven, zal de protestantse wereld pas begrijpen wat de bedoelingen van Rome werkelijk zijn, wanneer het te laat is om aan de strik te ontkomen. Zij groeit stilzwijgend uit tot macht. Haar leerstellingen oefenen hun invloed uit in wetgevende zalen, in de kerken en in de harten van mensen. Zij stapelt haar hoge en massieve bouwwerken op, in de verborgen ruimten waarvan haar vroegere vervolgingen zullen worden herhaald. Heimelijk en ongemerkt versterkt zij haar krachten om haar eigen doeleinden te bevorderen wanneer de tijd zal komen om toe te slaan. Alles wat zij verlangt, is een gunstige uitgangspositie, en die wordt haar reeds gegeven. Wij zullen spoedig zien en voelen wat het oogmerk van het roomsgezinde element is. Wie ook maar het woord van God zal geloven en gehoorzamen, zal daardoor smaad en vervolging op zich laden.” The Great Controversy, 581.

Vanaf vers tien, dat de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989 aanduidt, tot aan de Slag bij Panium in vers vijftien, is het pausdom bezig geweest „haar strijdkrachten te versterken om haar eigen doeleinden te bevorderen wanneer de tijd gekomen zal zijn om toe te slaan.” Deze verzen duiden de profetische omstandigheden aan die de „strik” vormen die door het pausdom is voorbereid, waaraan het onmogelijk zal zijn te „ontkomen”. In de laatste krachtmeting, voorgesteld door de Slag bij Panium, zal het beeld van het beest in de Verenigde Staten worden opgericht. De oprichting van dat beeld is de laatste beproeving voor Gods volk van de laatste dagen.

“De Heer heeft mij duidelijk getoond dat het beeld van het beest gevormd zal worden voordat de genadetijd sluit; want het zal de grote beproeving zijn voor het volk van God, waardoor hun eeuwige bestemming zal worden beslist. ... In Openbaring 13 wordt dit onderwerp duidelijk uiteengezet; [Openbaring 13:11–17, geciteerd].

„Dit is de beproeving die het volk van God moet doorstaan voordat het wordt verzegeld. Allen die hun trouw aan God hebben bewezen door Zijn wet te onderhouden en te weigeren een valse sabbat te aanvaarden, zullen zich scharen onder de banier van de Heere God Jehova en zullen het zegel van de levende God ontvangen. Degenen die de waarheid van hemelse oorsprong prijsgeven en de zondagsabbat aannemen, zullen het merkteken van het beest ontvangen.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

De vorming van het beeld van het beest wordt voorgesteld door de periode waarin de verbintenis met Rome werd aangegaan. De protestantse hoorn van de Verenigde Staten werd in 1844 de dochters van Rome, en het begin van hun geschiedenis wordt herhaald aan het einde van hun geschiedenis, wanneer zij opnieuw besluiten hun moeder na te volgen.

„Ik zag dat het beest met de twee horens een drakenmond had, en dat zijn macht in zijn hoofd was, en dat het decreet uit zijn mond zou uitgaan. Toen zag ik de Moeder der Hoererijen; dat de moeder niet de dochters was, maar van hen afgescheiden en van hen onderscheiden. Zij heeft haar dag gehad, en die is voorbij, en haar dochters, de protestantse sekten, waren de volgenden die op het toneel zouden verschijnen en dezelfde gezindheid aan de dag zouden leggen als de moeder had toen zij de heiligen vervolgde. Ik zag dat, terwijl de moeder in macht was afgenomen, de dochters in kracht waren toegenomen, en dat zij weldra de macht zullen uitoefenen die eens door de moeder werd uitgeoefend.”

„Ik zag dat de naamkerk en de naam-Adventisten ons, evenals Judas, aan de katholieken zouden verraden om hun invloed te verkrijgen teneinde tegen de waarheid op te treden. De heiligen zullen dan een onbekend volk zijn, weinig bekend bij de katholieken; maar de kerken en de naam-Adventisten die van ons geloof en onze gebruiken weten (want zij haatten ons vanwege de sabbat, omdat zij die niet konden weerleggen) zullen de heiligen verraden en hen bij de katholieken aangeven als degenen die de instellingen van het volk veronachtzamen; dat wil zeggen, dat zij de sabbat houden en de zondag veronachtzamen.”

“Dan gebieden de katholieken de protestanten voort te gaan, en vaardigen zij een decreet uit dat allen die niet de eerste dag van de week, in plaats van de zevende dag, zullen onderhouden, gedood zullen worden. En de katholieken, wier aantal groot is, zullen de protestanten terzijde staan. De katholieken zullen hun macht geven aan het beeld van het beest. En de protestanten zullen werken zoals hun moeder vóór hen heeft gewerkt om de heiligen te vernietigen. Maar voordat hun decreet vrucht zal voortbrengen of dragen, zullen de heiligen worden verlost door de Stem van God.” Spalding and Magan, 1, 2.

In het gedeelte zijn er twee groepen „naamchristenen”, wat „slechts in naam” betekent, die Gods getrouwen aan de katholieken verraden. Ellen Whites begrip van naamkerken en nominale adventisten verschilt van wat zij in de laatste dagen daadwerkelijk vertegenwoordigen; want volgens haar begrip zou een „nominale adventist” een christen hebben voorgesteld die beleed in de wederkomst van Christus te geloven. Maar de profeten spreken meer voor de laatste dagen dan voor de dagen waarin zij leefden, en een „nominale adventist” vertegenwoordigt in de laatste dagen de Laodiceese Kerk der Zevende-dags Adventisten, en de naamkerken zijn de nakomelingen van hen die in 1844 de dochters van Rome werden.

Zevendedagsadventisten zullen het „obscure volk” haten, dat Gods ware vertegenwoordigers zijn, want zij „kunnen de sabbatwaarheid niet weerleggen”, die de sabbat van de rust van het land vertegenwoordigt. De Kerk van de Zevendedagsadventisten belijdt de zevende dag te handhaven als de dag van aanbidding, maar in de laatste dagen is de sabbat die zij niet kunnen weerleggen de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, die de eerste fundamentele waarheid was die zij in 1863 verwierpen.

De passage die wij nu behandelen, identificeert de profetische dynamiek die samenhangt met de geschiedenis die aanvangt bij de spoedig komende zondagswet, maar de uiteindelijke beproevingsgeschiedenis die op de zondagswet volgt, wordt eerst binnen de Verenigde Staten voltrokken. Bij de zondagswet zullen de Verenigde Staten de gehele wereld dwingen een beeld voor het beest op te richten, maar voordat zij dat werk volbrengen, zullen zij in de Verenigde Staten een beeld voor het beest hebben opgericht.

„Wanneer Amerika, het land van godsdienstvrijheid, zich met het pausdom zal verenigen om het geweten te dwingen en de mensen te verplichten de valse sabbat te eren, zullen de mensen in elk land op de gehele aardbol ertoe worden gebracht haar voorbeeld te volgen.”

Testimonies, deel 6, 18.

“Buitenlandse naties zullen het voorbeeld van de Verenigde Staten volgen. Hoewel zij het voortouw neemt, zal toch dezelfde crisis over ons volk komen in alle delen van de wereld.”

Testimonies, deel 6, 395.

De grote beproeving voor het volk van God vindt plaats vóór de zondagswet, want bij de zondagswet wordt de genadetijd voor Zevende-dags Adventisten gesloten. De beproeving wordt voorgesteld als de vorming van het beeld van het beest, en het beeld van het beest is de vereniging van kerk en staat, waarbij de kerk de verhouding beheerst. Evenals de protestanten in 1844 een dochter van Rome werden, en een dochter het beeld van haar moeder is, zo zullen de afvallige protestanten in de laatste dagen een parallel werk volbrengen, want Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak.

De geschiedenis die wordt voorgesteld door het „verbond” van vers drieëntwintig van Daniël hoofdstuk elf, stelde een belijdend afvallig volk van het heerlijke land voor dat de hand uitstak om een verbintenis met Rome te vormen. 161 v.Chr. tot 158 v.Chr. stelt de vorming van het beeld van het beest voor, die culmineert in de zondagswet.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Maar wat is het ‘beeld voor het beest’? en hoe moet het worden gevormd? Het beeld wordt gemaakt door het beest met de twee horens, en is een beeld voor het beest. Het wordt ook een beeld van het beest genoemd. Om dan te leren hoe het beeld eruitziet en hoe het moet worden gevormd, moeten wij de kenmerken van het beest zelf bestuderen — het pausdom.

„Toen de vroege kerk verdorven raakte doordat zij afweek van de eenvoud van het evangelie en heidense riten en gebruiken aannam, verloor zij de Geest en kracht van God; en om de gewetens van het volk te beheersen, zocht zij de steun van de wereldlijke macht. Het gevolg was het pausdom, een kerk die de macht van de staat beheerste en die aanwendde ter bevordering van haar eigen doeleinden, in het bijzonder voor de bestraffing van ‘ketterij’. Opdat de Verenigde Staten een beeld van het beest zouden vormen, moet de godsdienstige macht zodanig de burgerlijke overheid beheersen dat ook het gezag van de staat door de kerk zal worden aangewend om haar eigen doeleinden te verwezenlijken.” The Great Controversy, 443.